

[Økonomi- og handelsministeren.]

— og så bliver der jo lejlighed til en speciel debat i tinget derom til sin tid.

Hr. Ivar Nørgaard mente, at jeg havde givet udtryk for et mere optimistisk syn på rapporten om det økonomiske monetære samarbejde end det, der fremgik af det materiale, som var tilstillet markedsudvalget. Jeg ved ikke, om jeg i parentes må indskyde, at jeg da gerne vil tjene den radikale ordfører i at udtale Werner på tysk. Luxembourg er jo et tvesproget land. Nu er der dog det ved det, at Werner hedder Pierre til fornavn og ikke Peter, det kunne tyde på, at han opfatter sit navn som fransk. — Nå, men tilbage til sagen. Forholdet er, at min vurdering af Wernerrapporten i mit indlæg i morges ikke drejede sig om selve indholdet, om forslagene i rapporten, men mere gik på det sandsynlige udfald, de sandsynlige resultater af ministerrådets behandling af rapporten. Der er jo forskellige ting, der tyder på, at man ikke sluger rapportens rekommandationer helt og fuldt, men med forskellige begrænsninger og rekommandationer. Må jeg indskyde den bemærkning til fru Hanne Reintoft, at en af de pjecer, der kommer i de kommende måneder, vil handle om det økonomiske monetære samarbejde, altså om Wernerrapportens forslag.

Hr. Ivar Nørgaard stillede det spørgsmål, om den danske indstilling til overgangsordningen for landbrugsvarerne var ændret. Det er den ikke. Vi fastholder bestemt det standpunkt, at der ikke kan blive tale om generelle overgangsordninger for landbrugsvarernes vedkommende, som er længere end de overgangsordninger, der bliver gældende for industrien. Men den skitse til overgangsordning, som vi forestiller os, er sådan indrettet, at den ikke totalt udelukker hensyntagen til særlige problemer, som et enkelt land kan have for enkelte varers vedkommende. I så fald vil det være sådan, at omkostningerne ved en sådan ganske speciel undtagelse skal bæres af det udvidede Fællesskab som helhed. Hvis man derimod accepterer en generel forlængelse af overgangsordningens varighed, kommer det ensidigt til at gå ud over vore interesser.

Jeg vil i øvrigt gerne henvise til, hvad jeg sagde i morges om det ønskelige i, at vi bevarer et nært samarbejde med England, og at vi finder løsninger på disse spørgsmål,

som kan tilgodese Danmarks, Englands og fællesmarkedets berettigede interesser. I den forbindelse vil jeg gerne oplyse, at der er aftalt et besøg her i København af den nye britiske handelsminister Geoffrey Rippon den 9. december.

Jeg er enig i bemærkninger, som både den socialdemokratiske og den konservative ordfører fremsatte om det ønskelige i, at det udvidede fællesmarked bliver så åbent som muligt i forhold til den øvrige verden, og jeg giver den radikale ordfører ret i, at en udvidelse med Storbritannien, Danmark, Norge og Irland nødvendigvis vil komme til at påvirke fællesmarkedets politik netop i den retning.

Jeg forstod, at hr. Niels Helveg Petersen bad om at få en oversigt over de overstatslige beslutninger inden for fællesmarkedet, som vi i givet fald må underkaste os. Jeg vil gerne dertil sige, at den første af de oplysende pjecer, som nu kommer fra markedssekretariatet, netop handler om fællesmarkedets institutioner. Den giver besked om Romtraktatens bestemmelser, om afstemningsregler i de forskellige organer og om den praksis, der hidtil er fulgt. Forholdet er som bekendt det, at i praksis er man næsten altid nået til enstemmighed om de vedtagne beslutninger. De muligheder, der er i Romtraktaten for flertalsbeslutninger, er så godt som ikke blevet anvendt. Der er vedtaget mange beslutninger, som er overstatslige i den forstand, at de i form af forordninger bliver gældende ret i medlemslandene, men disse beslutninger hviler altså i almindelighed på enstemmig vedtagelse i ministerrådet.

Flere ordførere har givet udtryk for en vis bekymring for, om et dansk medlemskab af et udvidet fællesmarked skulle kunne komme til at påvirke de sociale fremskridt eller andre sider, som vi er enige om at anse for værdifulde, af vor indre samfundsudvikling på en uheldig måde. Herom vil jeg understrege, som bl. a. venstres ordfører, hr. Per Møller, gjorde det, at det nu engang er en betingelse for hurtige sociale reformer, at den økonomiske vækst fortsætter i et hurtigt tempo.

Jeg tror, det kan være nyttigt at fremhæve i den sammenhæng, at det er en falsk problemstilling, hvis man mener at kunne gå ud fra, at det væksttempo, vi har opret-